

Dorota Zawierucha, fot. Arkadiusz Kuc.

Osiemdziesiąt lat istnienia szkoły to piękny i bardzo zobowiązujący jubileusz.

Życzę naszej społeczności, aby nigdy nie utraciła pasji, odwagi do rozwoju i poczucia wspólnoty, które przez lata budowały silną tożsamość tego wyjątkowego miejsca.

Semper in flore!

Dorota Zawierucha

Dyrektor PSM I i II st.
im. Mieczysława Karłowicza w Katowicach

Program

17:00 – część oficjalna

- Przemowy okolicznościowe
- Wręczenie medali i nagród
- Podziękowania

18:30 – przerwa

19:00 – część artystyczna:

Non Omnis Moriar – spektakl muzyczno-malarski na podstawie pieśni i tekstów Mieczysława Karłowicza

Z miłości do muzyki

Koncert jubileuszowy

z okazji 80-lecia PSM
im. M. Karłowicza w Katowicach

Patronat honorowy, patronat medialny oraz sponsorzy:

15 września 2026

sala Koncertowa Akademii Muzycznej
im. Karola Szymanowskiego w Katowicach

Non Omnis Moriar

– spektakl muzyczno-malarski na podstawie pieśni i tekstów Mieczysława Karłowicza

Organizator: PSM I i II st. im. M. Karłowicza w Katowicach, Fundacja „Instytut Art Intelligence”

Współorganizator: Akademia Muzyczna im K. Szymanowskiego w Katowicach

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury w ramach programu „Muzyka”, realizowanego przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

Scenariusz i reżyseria: Szymon Maliszewski
Action painting, multimedia, scenografia – Grzegorz Mart
Projekcje rysunkowe na żywo – Bogdan Achimescu
Kostiumy – Iga Michalak-Maliszewska

Sylwia Pietrzak-Rudzińska – mezzosopran
Joanna Węgrzynowicz-Nowak – sopran
Aleksandra Gawrych – sopran
Patryk Wnuk – tenor
Bartłomiej Rygner – baryton
Marta Fedyniszyn – wokół
Tymoteusz Bies – fortepian
Wojciech Stysz – fortepian
Julian Gembalski – organy
Jerzy Głybin – recytacja

Uczniowie: Helena Nowak, Ewa Tomiczek, Maria Tomiczek, Leon Kierach, Maksymilian Makola, Michalina Jarzmik, Alicja Halkiewicz, Zuzanna Bąk, Zofia Wysogład, Zuzanna Małek

Reżyseria obsady i konsultacja muzyczna – Benon Maliszewski
Stanisław Leśniewski – aranżacja utworu finałowego
Jacek Bies – opracowanie dźwiękowe nagrań lektorskich
Bartosz Kalicki – realizacja nagrania lektorskiego
Jan Mitoraj – miks i mastering

Dźwięk i oświetlenie: Jakub Pękala, Michał Michnik

fot. Mieczysław Karłowicz, rys. Bogdan Achimescu

Non Omnis Moriar

Dziwnym doprawdy patronem dla szkoły jest Mieczysław Karłowicz. Skonfliktowany ze środowiskiem muzycznym indywidualista, daleki od wszelkiego akademizmu. Czytając jego wspomnienia, można by zaryzykować stwierdzenie, że jego osobowość artystyczną silniej niż jakakolwiek formalna edukacja ukształtowała twórczą atmosferę rodzinnego domu. Przedwczesna śmierć dodatkowo komplikuje obraz – czyni z Karłowicza symbol niewykorzystanego potencjału i talentu, któremu nigdy nie było dane w pełni się rozwinąć. Jak to rozumieć w kontekście edukacji muzycznej?

Historia Mieczysława Karłowicza nie jest czarno-biała ani wolna od rozczarowań i tragizmu – doświadczeń, których jako rodzice lub nauczyciele pragniemy oszczędzić naszym podopiecznym. Czy należałoby zatem uznać, że nie jest on odpowiednim wzorem do naśladowania? A może pytanie powinno brzmieć zupełnie inaczej – czy doświadczenia, rozterki i fascynacje Karłowicza nie są przypadkiem wciąż aktualne i bliskie realiom życia oraz dylematom młodych osób?

O odkrywaniu własnej drogi – artystycznej lub nie – można powiedzieć wszystko, tylko nie to, że jest to zadanie łatwe. Głęboka pasja czasem ułatwia podejmowanie życiowych decyzji, a czasem jeszcze bardziej je utrudnia. Trudno przecenić rolę, jaką odgrywa w tym procesie wspierająca i rozumiejąca dylematy młodych ludzi szkoła.

W spektaklu *Non omnis moriar* spotykamy Mieczysława Karłowicza przysypanego lawiną – zawieszonego między światem żywych a światem umarłych, rozpałającego swoje życie poprzez obrazy zawarte w pieśniach i tekstach. Śpiewacy symbolizują szczyty – zarówno w znaczeniu tatrzańskich wierzchołków, jak i ambicji, aby sięgać tam, gdzie dotąd nie był nikt. Ich powolne, szachowe ruchy tworzą coraz to nowe konstelacje, które obserwujemy z perspektywy wędrowców – wszak w górach jedynie nasz własny ruch sprawia, że wzajemne położenie skalistych wierzchołków się zmienia.

Wędrowkę tę komentują dwaj artyści wizualni, kreując dodatkową warstwę znaczeń, w której znajdziemy odniesienia do fotograficznych i literackich zamiłowań Karłowicza.

Nie mogło na scenie zabraknąć wycieczki szkolnej – myślę, że nie tylko dla mnie wyjazdy do Zakopanego należą do najcieplejszych wspomnień z czasów szkolnych. Myślę, że w gromadce dzieci odkrywających historię Mieczysława Karłowicza niejeden z nas rozpozna siebie.

Szymon Maliszewski

fot. Mieczysław Karłowicz, rys. Bogdan Achimescu

